

пять до рѣкъ на Мөрвеновѣтъ господѣтъ, вѣ-
зохъ въ ладѣтъ и трѣпѣхъ си.

Когато ся забържхъ въ стѣпнѣтъ си и ся за-
нимахъ да ся прѣбѣжъ, азъ видѣхъ съ радостъ че
сѣмъ забравилъ да замъ на г-жъ Маргаритѣ крѣ-
пѣтъ. И като примислихъ че тя ще да ѣмъ
за залубѣжъ, не ся подвоихъ да ѣмъ подвоемъ като
наградъ за подвигътъ ми.

Вечеръ-та, тая която отсугра бѣше токозъ
добрѣ, весела и шалава, посрѣхъ мя съ безбо-
дѣненнѣтъ онѣзи гордостъ, съ мрачното иноу-
дѣе и съ горчивото утѣшеніе, които съ свои-
ствени на характерътъ ѣ. И като расказа на ве-
черѣтъ, на коѣто присѣдѣхъ и г. Беванъ,
отсугрѣхъ ни подѣжъ, та сѣкашъ че искаше да
ѣмъ направи извѣстѣ на всицы; въ теченіе^{на} на
расказътъ си прѣскаше краткы нѣкои ироніи про-
тивъ любители на природѣтъ, и свърши като
расказа що бѣ пострадаа Мөрвенъ; а за това
що бѣхъ азъ пострадаа не казъ ни една рѣчь.
И азъ си мислѣхъ че това прѣмѣнаваніе имаше
за нѣмъ да прѣпоржчи и на мене мѣнаше за то-
ва що бѣше ся случило; но тругатъ ѣ напрез-
дане излѣзе. Като чу този расказъ Беванъ про-
гугуши ны съ отчаятелнѣтъ си рыкове.

— Какъ! извика; да ся намери г-жа Марга-
рита въ таквозъ едно тругано положеніе! Мөрвенъ
да бѣде въ прѣмѣжѣ, а пакъ азъ да не сѣмъ при-
нѣмъ! каква злочестина! Никогато нѣма да ся утѣ-